

Дар масири хифзи истиклоли давлатӣ

“Дар шароити басо мураккабу печидаи ҷаҳони муосир хифзи истиклоли давлатӣ ва дастовардҳои он вазифаи ҷонӣ, масъулияти вичдонӣ ва қарзи имонии ҳар як фарди бонангу номуси миллат мебошад”.

Эмомалӣ Раҳмон

Вазъи мураккаби ҷаҳони муосир, шиддат гирифтани барҳурди манфиатҳои геосиёсии давлатҳои абарқудрат, зуҳури терроризм ва экстремизм, ҳамзамон паҳн гардидани дигар падидаҳои номатлуб дар назди ҳар миллати соҳибдавлат ва соҳибтамаддуни ҷаҳон вазифаҳои муҳиму саривақтиро ба миён овардааст.

Мубрамияти мавзӯ дар он таҷассум меёбад, ки таҳдиду хатарҳои замони муосир пеш аз ҳама истиклоли давлатиро ҳадаф қарор дода тавассути татбиқи нақшаҳои ғаразнокӣ худ хостори дигаргунсозии вазъи ҷамъиятиву сиёсӣ ва ҳалалдор намудани суботу оромӣ дар ҷомеа мебошанд.

Хифзи истиклол ва таҳкими асосҳои давлатдорӣ қафолати рушди минбаъдаи давлат буда, фазаи таъсиррасонии нерӯҳои бадҳоху фитнаангезро маҳв намуда, барои ҷомеа муҳити озод, обод, осуда ва боэътимодно созмон медиҳад. Ба ҳар андозае, ки истиклоли давлатӣ хифз қарда шавад, ба ҳама андоза имкониятҳои мусоид ва суботқорона барои беҳбудии ҳаёти ҷомеа фароҳам оварда мешавад. Шинохти истиклоли давлатӣ ва дарки аҳамияти таърихӣ он муносибати инсонро ба арзишҳои миллӣ ва эҳтироми ватандорӣ қави месозад.

Тачрибаи кунунии ҳаётӣ собит намуда истодааст, ки на ҳама инсонҳо ба истиклоли давлатӣ арҷ мегузоранд ва аҳамаияти таърихии онро дуруст дарк карда метавонанд. Дар иртибот ба ин масъала бидуни дарки аҳамияти истиклоли давлатӣ ва ваҳдати миллӣ комёбӣ дар масири хифзи истиклол зери суол қарор мегирад. Зеро, нафароне, ки қурбонии равияҳои ифротгарой гардидаанд ба истиклолу озодии давлатии худ хиёнат намудаанд, решаи асосии он надониستاني вижагиҳои ҳоси истиклоли давлатӣ ва ваҳдати миллӣ махсуб меёбад.

Истиклоли давлатӣ рамзи сохибдавлатӣ ва сохибхитиёрӣ буда, асоси давлатдорӣ миллӣ ба ҳисоб рафта, барои таъмини шароити мусоиди иҷтимоӣ, иқтисодӣ, сиёсӣ ва фарҳангии ҷомеа заминаҳои бозғатимод мегузорад. Миллате, ки дар фазои софи истиклоли давлатӣ зиндагӣ мекунад, имтиёзҳо ва имкониятҳои муҳими зиндагӣ барои онҳо қаролат дода мешавад.

Қобили зикр аст, ки яке аз ҷиҳтҳои асосии пойдоҳии истиклоли давлатӣ, ин ваҳдати миллӣ буда, бидуни таъмини сулҳу оромӣ ва осудагӣ давлатдориву давлатсозӣ ва хифзи арзишҳои миллӣ номумкин мебошад. Суботи сиёсӣ имконият медиҳад, ки ҳар як миллати ватандӯст бо андешаҳои олии миллии худ дар ташаккули ҷиҳтҳои давлатдорӣ саҳмгузори намуда, марҳила ба марҳила ватани худро обод намояд.

Пешвои муаззами миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон аҳамияти таърихии истиклоли давлатиро чунин шарҳ додаанд; “Истиклолияти мо рамзи ғӯи озодии миллат ва мамлакат, сохибхитиёрии давлат ва нишонаи равшани ватандориву ватандӯстии мо мебошад”.

Бо дарки истиклоли давлатӣ бояд қоидаҳои арзи эҳтиром ба ватани худ сармашки амали муназзами ҷомеа бошад. Саволе ба миён меояд, ки эҳтиром ба давлати худ дар қадом шакл зухур меёбад. Ҷавоб чунин аст: бояд ҳар як шахс аз истиклоли миллии худ ифтихор намояд, барои устувории он софдилона хизмат кунад, ҳамеша аз манфиатҳои миллӣ ҳимоя намояд, нисбати ноқасоне, ки ватани моро таҳқир меунанд ва пешравии бекорӣ нодиди ғирифта аз вазъи воқеии ҷомеа ҷашм мепаўшанд ва ноқидилона баҳо медиҳанд, аз мавқеи ватандорӣ баромад карда, чунин амалҳои маҳкум намояд.

Ҳонандаи ғиромӣ, тақроран изҳор менамоям, ки истиклолият ва ваҳдати миллӣ ба ҳам

пайванди амики таърихӣ дошта, хифз ва таъмини пойдории онҳо асоси давлатдорӣ мебошад. Таърихи сохибистиклоли Тоҷикистон бори дигар собит намуд, ки асоси пойдории истиклоли давлатӣ таъмини оромиву осудагӣ ва хифзи якпорчагии давлат мебошад. Дар замоне, ки кишвар гирифтори ҷанги тахмилии шаҳрванди гардида буд, рӯкнҳои давлатдорӣ фалач гардида буданд, ки ин раванд ба миллати сохибтамаддуни миллати тоҷик ноумедиро ба миён оварда буд. Маҳз бо талошҳои ватандӯстонаи Пешвои муаззами миллат мухтарам Эмомалӣ Раҳмон тибқи дурнамои олии давлатдорӣ ваҳдати миллӣ ба тамоми бетартибӣву нооромии давлат хотима дода, фазои софу бегуборро дар мамлакат таъмин намуда, роҳи минбаъдаи давлатдориро ба сӯи дастовардҳои таърихӣ рахнамои сохт.

Аз гуфтаҳои болоӣ чунин бармеояд, ки замоне, инсон ба кадрӣ истиклоли давлати ва ваҳдати миллӣ намерасад, ба паёмадҳои сангин дар таърих рӯ ба рӯ мегардад ва тамоми саодату хушбахтӣ ва ормонҳои олии миллӣ, пеш аз ҳама мавҷудияти истиклоли миллӣ зери ҳатар қарор мегирад. Аз ҷиҳати дигар дар раёфи таъсири манфӣ ба сохтори сиёсии давлат, ҳамзамон арзишҳои инсондӯстӣ, одоби ахлоқ ва нангу номуси инсонӣ поймол мегарданд.

Вобаста ба ин, ба андешаи мо барои ҳалалдор нагардидани истиклоли давлатӣ ва ваҳдати миллӣ таърих барои шахсони ватандӯст ва ватанпарвар рисолати бузургӣ шаҳрвандӣ ва ватандориро мушаххас ба миён мегузорад:

-дарки истиклоли давлатӣ ва аҳамияти он;

-дарки ваҳдати миллӣ ва ташаккули фарҳанги сулҳпарварӣ;

-содик будан ба ватан ва хифзи якпорчагии он;

-шинохти мавқеи воқеии равиҳои ифротгарӣ;

-ташаккули сатҳи баланди биниши манфиатҳои миллӣ;

-доштани андешаи ватандорӣ ва мавқеи устувор;

-омӯзиши таърихи гузашта, имрӯза ва бо андухтани таҷрибаҳои хуб сахмгузорӣ дар ояндаи дурахшони ватани аҷдодии худ.

Вазифаҳои мушаххасе, ки мо дар иртибот ба хифзи истиклоли давлатӣ баён намудем, саривақтӣ буда, азхудкунии онҳо ва дастурамалӣ фаъолияти ҳамаи раъёсатдоронро ба қарор додани онҳо миллати сохибдавлатро дар масири хифзи истиклоли давлатӣ ба натиҷаҳои бузург ва бешумори дар эҳёи давлатдорӣ ноил мегардонад.

Мо дар боло оид ба моҳияти истиклоли давлатӣ ва ваҳдати миллий назари ҳудуд баён намудем. Акнун дар бобати дигар ҷузъиёти мавзӯ вобаста ба механизмҳои муносиби хифзи истиклоли давлатӣ, ки дар боло дарҷ намудем, андешаҳои баён менамоем.

Содик будан ба ватан ва хифзи яқиндорӣ он воқеан барои шахси ватандӯст омилҳои асосии бедорӣ миллий ва ҳисси баланди миллий мебошад. Содик будан ба ватан-ин доштани назария ва амалҳои мушаххас нисбати ватан буда, инсонро аз таъсири манфии нерӯҳои тундгароӣ эмин нигоҳ медорад. Чунин инсонҳо, ҳеҷ гоҳ ба давлати худ хиёнат намеkunанд, барои пойдоҳӣ он мубориза мекунанд ва намегуздоранд, ки касе онро таҳқири таҳдид наояд. Ба ифодаи дигар вориси ҳақиқии ватан ва миллат мебошанд.

Шинохти мавқеи воқеии равиҳои ифротгароӣ дар замони имрӯза барои ҳар як инсонӣ соҳибмакл ва ватандӯст ҳело муҳим мебошад. Гирифтани иттилоъ оид ба ҳадафҳои ғаразҳои онҳо мусоид мебошад, зеро ҳамаи раъёсатдорон тавассути расонаҳои хабарӣ дар бораи амалҳои ғараздорона ва нотаълимӣҳои онҳо садҳо мақолаҳои илмӣ бо нигоштани далелҳои таърихӣ ва воқеаҳои имрӯза интишор гардида истодаанд. Ба андешаи мо мавқеи онҳо ба ҳеҷ ваҷҳ қобили қабул нест, зеро имрӯзҳо дар натиҷаи рафторҳои ношоистаи онҳо одамони зиёди бегуноҳ вафот намуда истодаанд. Пас ватандӯстиву инсондӯстӣ кучусти ҷоҳилии онҳо кучусти. Фарқ бешум аст. Дар тамаддуни инсоният барои онҳо ҷой нест, зеро амалҳои онҳо сарчашмаи носуботи бадбахтӣ мебошад.

Дар маҷмӯъ унсурҳои асосие, ки мо барои хифзи истиклоли давлатӣ баён намудем,

дорои хусусияти хоса мебошанд. Барои дастёби ба онҳо аз мо доштани нерӯи баланди зехниро тақозо менамоянд. Вакте, ки инсон маърифати баланд дорад ва илмҳои муосирро дуруст азхуд намудааст, шахси ватандӯсти комил мешавад ва дар мубодилаи афкор бо дилхоҳ табақаҳои ҷомеа, бо назарияҳои муҳими илмӣ ва ватандӯстӣ мавқеи ҳудро ҳифз менамояд.

Хулоса, ҳифзи истиклоли давлатӣ бузургтарин гоҷи давлатдорӣ ва ватандорӣ ба ҳисоб рафта, асоси шаклгирии он дар мафкураи ҷомеа, пеш аз ҳама доштани муносибати одилона ва оқилона ба таърих, дастовардҳои таърихӣ, пешравии иқтисодӣ ва иҷтимоӣ ва дигар манфиатҳои умумимиллӣ махсуб меёбад. Миллате, ки ба истиклоли миллии худ эҳтиром дорад, ҳамеша дар дифои он омода аст, ба ҳеҷ қимате онро иваз намекунад ва нахоҳад кард, баръақс ба рӯкҳои пойдории он нерӯи бузург мебахшад.

Таманниёти мо пойдории истиклоли давлатӣ ва пешрафту ободии Ватан

мебошад.

Мудири баҳши умуми назорат ва

мурочиати шахрвандони

дастгоҳи раиси ноҳия Бокизода Фатхулло.

